

וישלח ישראל מלאכים אל סיון מלך האמרי
 לאמר אעברה בארץ לא נטה בשדה ובכרם לא
 נשתה מי באר בדרך המלך גלף עד אשר נעבר
 גבלה: ²³ ולא נתן סיון את ישראל עבר בגבלו ויאסף
 סיון את כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה
 ויבא יהצה וילחם בישראל: ²⁴ ויכהו ישראל לפי
 חרב וירש את ארצו מארנן עד יבק עדי בני עמון
 כי עז גבול בני עמון ויקח ישראל את כל הערים
 האלה וישב ישראל בכל ערי האמרי בחשבון
 ובכל בנתיה: ²⁶ כי חשבון עיר סיון מלך האמרי
 הוא והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את
 כל ארצו מידו עד ארנן על כן יאמרו המשלים
 באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיון כי אש
 יצאה מחשבון להבה מקרית סיון אכלה ער מואב
 בעלי במות ארנן אוי כן מואב אבדת עם כמוש
 נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיון:
³⁰ ונירם אבד חשבון עד דיבן ונשים עד נפח אשר
 עד מידבא: ³¹ וישב ישראל בארץ האמרי: ³² וישלח
 משה לרגל את יעזר וילכדו בנתיה **ויורש** את
 האמרי אשר שם: ³³ ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא
 עוג מלך הבשן לקראתם הוא וכל עמו למלחמה
 אדרעי: ³⁴ ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו כי
 בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית
 לו כאשר עשית לסיון מלך האמרי אשר ישב
 בחשבון: ³⁵ ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד
 בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו: ⁽²²⁾ ויסעו
 בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן
 ירחו: ²³ וירא בלק בן צפור את
 כל אשר עשה ישראל לאמרי: ³ ויגר מואב מפני
 העם מאד כי רב הוא ויקח מואב מפני בני ישראל:
⁴ ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל
 את כל סביבותינו כלחך השור את ירק השדה
 ובלק בן צפור מלך מואב בעת ההוא: ⁵ וישלח
 מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על
 הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם

וישלח ישראל מלאכים אל סיון מלך האמרי
 לאמר אעברה בארץ לא נטה בשדה ובכרם לא
 נשתה מי באר בדרך המלך גלף עד אשר נעבר
 גבלה: ²³ ולא נתן סיון את ישראל עבר בגבלו ויאסף
 סיון את כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה
 ויבא יהצה וילחם בישראל: ²⁴ ויכהו ישראל לפי
 חרב וירש את ארצו מארנן עד יבק עדי בני עמון
 כי עז גבול בני עמון ויקח ישראל את כל הערים
 האלה וישב ישראל בכל ערי האמרי בחשבון
 ובכל בנתיה: ²⁶ כי חשבון עיר סיון מלך האמרי
 הוא והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את
 כל ארצו מידו עד ארנן על כן יאמרו המשלים
 באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיון כי אש
 יצאה מחשבון להבה מקרית סיון אכלה ער מואב
 בעלי במות ארנן אוי כן מואב אבדת עם כמוש
 נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיון:
³⁰ ונירם אבד חשבון עד דיבן ונשים עד נפח אשר
 עד מידבא: ³¹ וישב ישראל בארץ האמרי: ³² וישלח
 משה לרגל את יעזר וילכדו בנתיה **ויורש** את
 האמרי אשר שם: ³³ ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא
 עוג מלך הבשן לקראתם הוא וכל עמו למלחמה
 אדרעי: ³⁴ ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו כי
 בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית
 לו כאשר עשית לסיון מלך האמרי אשר ישב
 בחשבון: ³⁵ ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד
 בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו: ⁽²²⁾ ויסעו
 בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן
 ירחו: ²³ וירא בלק בן צפור את
 כל אשר עשה ישראל לאמרי: ³ ויגר מואב מפני
 העם מאד כי רב הוא ויקח מואב מפני בני ישראל:
⁴ ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל
 את כל סביבותינו כלחך השור את ירק השדה
 ובלק בן צפור מלך מואב בעת ההוא: ⁵ וישלח
 מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על
 הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם

יֵצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כֶסֶף אֶת-עֵינַי הָאָרֶץ וְהוּא יֵשֵׁב
 מִמְּלִי: ⁶ וְעַתָּה לְכֹה־נָא אֲרַהֲלִי אֶת-הָעַם הַזֶּה כִּי-
 עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוֹלֵי אוֹכְלֵי נֶכֶד-בּוֹ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן-
 הָאָרֶץ כִּי יִדְעֹתִי אֶת אֲשֶׁר-תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר
 תֵּאָר יוֹאֵר: ⁷ וַיִּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וְקִסְמִים
 בְּיָדָם וַיָּבֹאוּ אֶל-בְּלָעַם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבָרֵי בְלָק:
וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינּוּ פֹה הַלְיִלָה וְהִשְׁבַּתִּי אֶתְכֶם
 דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי-מוֹאָב
 עִם-בְּלָעַם: ⁹ וַיָּבֹאוּ אֱלֹהִים אֶל-בְּלָעַם וַיֹּאמֶר מִי
 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ: ¹⁰ וַיֹּאמֶר בְּלָעַם אֶל-הָאֱלֹהִים
 בְּלָק בֶּן-צְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי: ¹¹ הִנֵּה הָעַם
 הַיֵּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיִּכַּס אֶת-עֵינַי הָאָרֶץ עִתָּה לְכֹה
 קִבְּה־לִּי אֹתוֹ אוֹלֵי אוֹכְלֵי לֶחֶם בּוֹ וְגִרְשָׁתִּיו:
¹² וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בְּלָעַם לֹא תִלָּךְ עִמָּהֶם לֹא
 תֵּאָר אֶת-הָעַם כִּי בְרוּךְ הוּא: ¹³ וַיִּקָּם בְּלָעַם בַּבֶּקֶר
 וַיֹּאמֶר אֶל-שְׂרֵי בְלָק לָכוּ אֶל-אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן
 יְהוֹה לְתַתִּי לְהִלָּךְ עִמָּכֶם: ¹⁴ וַיִּקְוּמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ
 אֶל-בְּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלָעַם הִלָּךְ עִמָּנוּ: ¹⁵ וַיִּסַּף עוֹד
 בְּלָק שְׁלַח שְׂרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלֶּה: ¹⁶ וַיָּבֹאוּ
 אֶל-בְּלָעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בְּלָק בֶּן-צְפּוֹר אֶל-
 נָא תִמְנַע מֵהִלָּךְ אֵלָי: ¹⁷ כִּי-כִבֵּד אֶכְבְּדֶךָ מֵאֲדָ וְכָל
 אֲשֶׁר-תֹּאמַר אֵלַי אֲעִשֶׂה וּלְכֹה־נָא קִבְּה־לִּי אֶת
 הָעַם הַזֶּה: ¹⁸ וַיַּעַן בְּלָעַם וַיֹּאמֶר אֶל-עַבְדֵי בְלָק אִם-
 יִתְּנֵה לִּי בְלָק מְלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכְלֵי לַעֲבֹר
 אֶת-פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוּלָה: ¹⁹ וְעַתָּה
 שָׁבוּ נָא בְּזֹה גַם-אַתֶּם הַלְיִלָה וְאֲדַעַה מֵה־יִסָּף יְהוָה
 דְּבַר עִמִּי: ²⁰ וַיָּבֹאוּ אֱלֹהִים אֶל-בְּלָעַם לִילָה וַיֹּאמֶר
 לוֹ אִם-לִקְרָא לָךְ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם לָךְ אֲתָם
 וְאָף אֶת-הַדְּבַר אֲשֶׁר-אָדְבַר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַעֲשֶׂה:
וַיִּקָּם בְּלָעַם בַּבֶּקֶר וַיַּחְבֹּשׂ אֶת-אֲתָנוּ וַיִּלָּךְ עִם-
 שְׂרֵי מוֹאָב: ²² וַיַּחֲרָאֵף אֱלֹהִים כִּי-הוֹלִךָ הוּא וַיִּתְיַצֵּב
 מִלְּאָף יְהוָה בַּדֶּרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רָכַב עַל-אֲתָנוּ
 וּשְׁנֵי נְעָרָיו עִמּוֹ: ²³ וַתֵּרָא הָאֲתָנוּ אֶת-מִלְּאָף יְהוָה
 נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וַחֲרָבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ וַתֵּט הָאֲתָנוּ מִן-
 הַדֶּרֶךְ וַתִּלָּךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּף בְּלָעַם אֶת-הָאֲתָנוּ לַהֲטֹתָהּ
 הַדֶּרֶךְ: ²⁴ וַיַּעֲמֵד מִלְּאָף יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים
 גָּדַר מִזֶּה וְגָדַר מִזֶּה: ²⁵ וַתֵּרָא הָאֲתָנוּ אֶת-מִלְּאָף יְהוָה

יֵצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כֶסֶף אֶת עֵינַי הָאָרֶץ וְהוּא יֵשֵׁב
 מִמְּלִי וְעַתָּה לְכֹה־נָא אֲרַהֲלִי אֶת הָעַם הַזֶּה כִּי
 עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוֹלֵי אוֹכְלֵי נֶכֶד בּוֹ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן
 הָאָרֶץ כִּי יִדְעֹתִי אֶת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר
 תֵּאָר יוֹאֵר וַיִּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וְקִסְמִים
 בְּיָדָם וַיָּבֹאוּ אֶל בְּלָעַם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבָרֵי בְלָק
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינּוּ פֹה הַלְיִלָה וְהִשְׁבַּתִּי אֶתְכֶם
 דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי מוֹאָב
 עִם בְּלָעַם וַיָּבֹאוּ אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם וַיֹּאמֶר מִי
 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ וַיֹּאמֶר בְּלָעַם אֶל הָאֱלֹהִים
 בְּלָק בֶּן צְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלַי הִנֵּה הָעַם
 הַיֵּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיִּכַּס אֶת עֵינַי הָאָרֶץ עִתָּה לְכֹה
 קִבְּה־לִּי אֹתוֹ אוֹלֵי אוֹכְלֵי לֶחֶם בּוֹ וְגִרְשָׁתִּיו וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם לֹא תִלָּךְ עִמָּהֶם לֹא תֵּאָר אֶת
 הָעַם כִּי בְרוּךְ הוּא וַיִּקָּם בְּלָעַם בַּבֶּקֶר וַיֹּאמֶר
 אֶל שְׂרֵי בְלָק לָכוּ אֶל אֲרָצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה
 לְתַתִּי לְהִלָּךְ עִמָּכֶם וַיִּקְוּמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ
 אֶל בְּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלָעַם הִלָּךְ עִמָּנוּ וַיִּסַּף
 עוֹד בְּלָק שְׁלַח שְׂרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלֶּה וַיָּבֹאוּ
 אֶל בְּלָעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בְּלָק בֶּן צְפּוֹר אֶל
 נָא תִמְנַע מֵהִלָּךְ אֵלַי כִּי כִבֵּד אֶכְבְּדֶךָ מֵאֲדָ וְכָל
 אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלַי אֲעִשֶׂה וּלְכֹה־נָא קִבְּה־לִּי אֶת
 הָעַם הַזֶּה וַיַּעַן בְּלָעַם וַיֹּאמֶר אֶל עַבְדֵי בְלָק אִם
 יִתְּנֵה לִי בְלָק מְלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכְלֵי לַעֲבֹר
 אֶת פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוּלָה וְעַתָּה
 שָׁבוּ נָא בְּזֹה גַם אַתֶּם הַלְיִלָה וְאֲדַעַה מֵה־יִסָּף
 יְהוָה דְּבַר עִמִּי וַיָּבֹאוּ אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם לִילָה
 וַיֹּאמֶר לוֹ אִם לִקְרָא לָךְ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם לָךְ אֲתָם
 וְאָף אֶת הַדְּבַר אֲשֶׁר אָדְבַר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַעֲשֶׂה וַיִּקָּם
 בְּלָעַם בַּבֶּקֶר וַיַּחְבֹּשׂ אֶת אֲתָנוּ וַיִּלָּךְ עִם שְׂרֵי
 מוֹאָב וַיַּחֲרָאֵף אֱלֹהִים כִּי הוֹלִיךָ הוּא וַיִּתְיַצֵּב
 מִלְּאָף יְהוָה בַּדֶּרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רָכַב עַל אֲתָנוּ
 וּשְׁנֵי נְעָרָיו עִמּוֹ וַתֵּרָא הָאֲתָנוּ אֶת מִלְּאָף יְהוָה
 נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וַחֲרָבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ וַתֵּט הָאֲתָנוּ מִן
 הַדֶּרֶךְ וַתִּלָּךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּף בְּלָעַם אֶת הָאֲתָנוּ לַהֲטֹתָהּ
 הַדֶּרֶךְ וַיַּעֲמֵד מִלְּאָף יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים
 גָּדַר מִזֶּה וְגָדַר מִזֶּה וַתֵּרָא הָאֲתָנוּ אֶת מִלְּאָף יְהוָה

ותלחץ אל-הקיר ותלחץ את-רגל בלעם אל-
 הקיר ויסף להכתה: ²⁶ ויסף מלאך-יהוה עבור
 ויעמד במקום צר אשר אין-דרך לנטות ימין
 ושמאול: ²⁷ ותרא האתון את-מלאך יהוה ותרביץ
 תחת בלעם ויחר-אף בלעם ויך את-האתון במקל:
²⁸ ויפתח יהוה את-פי האתון ותאמר לבלעם מה-
 עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים: ²⁹ ויאמר
 בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש-חרב בידי
 כי עתה הרגתיך: ³⁰ ותאמר האתון אל-בלעם הלא
 אנכי אתנך אשר-רכבת עלי מעודך עד-היום
 הוה ההסכן הסכנתי לעשות לך כה ויאמר לא:
³¹ ויגל יהוה את-עיני בלעם וירא את-מלאך יהוה
 נצב בדרך וחרבו שלפה בידו ויקד וישתחו
 לאפיו: ³² ויאמר אליו מלאך יהוה על-מה הכית את-
 אתנך זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשטן
 כי-ירט הדרך לנגדי: ³³ ותראני האתון ותט לפני זה
 שלש רגלים אולי נטתה מפני כי עתה גם-אתכה
 הרגתי ואותה החייתי: ³⁴ ויאמר בלעם אל-מלאך
 יהוה חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי
 בדרך ועתה אם-רע בעיניך אשובה לי: ³⁵ ויאמר
 מלאך יהוה אל-בלעם לך עם-האנשים ואפס את-
 הדבר אשר-אדבר אליך אתו תדבר וילך בלעם
 עם-שרי בלק: ³⁶ וישמע בלק כי בא בלעם ויצא
 לקראתו אל-עיר מואב אשר על-גבול ארנו אשר
 בקצה הגבול: ³⁷ ויאמר בלק אל-בלעם הלא שלח
 שלחתי אליך לקרא-לך למה לא-הלכת אלי
 האמנם לא אוכל כבדך: ³⁸ ויאמר בלעם אל-בלק
 הנה-באתי אליך עתה היכל אוכל דבר מאומה
 הדבר אשר ישים אליהם בפי אתו אדבר:

ותלחץ אל הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל
 הקיר ויסף להכתה ויסף מלאך יהוה עבור
 ויעמד במקום צר אשר אין דרך לנטות ימין
 ושמאול ותרא האתון את מלאך יהוה ותרביץ
 תחת בלעם ויחר אף בלעם ויך את האתון במקל
 ויפתח יהוה את פי האתון ותאמר לבלעם מה
 עשיתי לך כי הכיתני זה שלש רגלים ויאמר
 בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש חרב בידי
 כי עתה הרגתיך ותאמר האתון אל בלעם הלא
 אנכי אתנך אשר רכבת עלי מעודך עד היום
 הוה ההסכן הסכנתי לעשות לך כה ויאמר לא
 ויגל יהוה את עיני בלעם וירא את מלאך יהוה
 נצב בדרך וחרבו שלפה בידו ויקד וישתחו
 לאפיו ויאמר אליו מלאך יהוה על מה הכית את
 אתנך זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשטן
 כי ירט הדרך לנגדי ותראני האתון ותט לפני זה
 שלש רגלים אולי נטתה מפני כי עתה גם אתכה
 הרגתי ואותה החייתי ויאמר בלעם אל מלאך
 יהוה חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי
 בדרך ועתה אם רע בעיניך אשובה לי ויאמר
 מלאך יהוה אל בלעם לך עם האנשים ואפס את
 הדבר אשר אדבר אליך אתו תדבר ויך בלעם
 עם שרי בלק וישמע בלק כי בא בלעם ויצא
 לקראתו אל עיר מואב אשר על גבול ארנו אשר
 בקצה הגבול ויאמר בלק אל בלעם הלא שלחתי
 אליך לקרא לך למה לא הלכת אלי האמנם לא
 אוכל כבדך ויאמר בלעם אל בלק הנה באתי
 אליך עתה היכל אוכל דבר מאומה הדבר אשר
 ישים אליהם בפי אתו אדבר